

Για τη ζωή και τον θάνατο

Γράφει ο Άγγελος Πετρουλάκης //

Έφη Βενιανάκη: «Σε ακανόνιστο ρεύμα»,

Εκδόσεις Ψυχογίος

Ένα μυθιστόρημα όχι μόνο για τα χαμένα όνειρα, αλλά και για την μαθητεία στον θάνατο. Ένα μυθιστόρημα έκπληξη. Με μια γραφή που σε συνεπαίρνει. Ενίοτε ποιητική. Εσωστρεφής. Σε μια παράλληλη εξιστόρηση της ζωής δυο γυναικών. Που τυχαία συναντήθηκαν. Η μία καθώς επιχειρούσε πτώση στο κενό στην προσπάθειά της να τερματίσει τη ζωή της. Η άλλη, καθώς τυχαία έγινε η αυτόπτης μάρτυρας. Με πολλά κοινά. Το σημαντικότερο: Την θολή σκιά ενός πατέρα. Μαχαίρι σε μια πληγή που έμενε ανοιχτή...

Η Έφη Βενιανάκη έδωσε δείγματα μιας άλλης γραφής. Γνωρίζει την δύναμη των λέξεων και τις εκμεταλλεύεται αριστοτεχνικά. Όπως και την στίξη. Παράλληλα γνωρίζει και την γυναικεία ψυχοσύνθεση. Και συνθέτει ένα μυθιστόρημα ιδιαίτερα αξιόλογο.

Δύο οι άξονες πάνω στους οποίους κινείται η μυθοπλασία. Ο ένας ακούει στο όνομα Μαρία, ο άλλος στο όνομα Ανθή. Η δεύτερη είναι αυτή που θέλησε ν' ανασυγκροτήσει τη ζωή της με τον εθελούσιο θάνατο. Η πρώτη αυτή που βρίσκεται στο ξεκίνημα της ζωής της, ωστόσο με σημαντικές τραυματικές εμπειρίες.

Μια φράση κλείνει πολλά: «Αγάτα με, μαμά...»

Ιδού η καθοριστική αλήθεια. Το κενό. Η κραυγή. Η Έφη Βενιανάκη ιδιαίτερα έντεχνα ξεκλειδώνει την γυναικεία φύση. Φτάνει εκεί όπου το έλλειμμα της αγάπης καταπίνει όνειρα, αισιοδοξίες, αυτογνωσίες.

Δύσκολο το εγχείρημα από την πλευρά της συγγραφέως. Όμως παλεύει μαζί του και κερδίζει. Δίνει τις συντεταγμένες αυτών των μικρών τραυμάτων που με τον χρόνο εξελίσσονται σε τεράστιες χοάνες και απειλούν να καταπιούν την ζωή.

«Η ζωή είναι ένα υπέροχο δύσβατο ταξίδι στην ύπαρξή μας...», γράφει η Βενιανάκη δίνοντας το στίγμα της εσωτερικής περιπέτειας της 17χρονης Μαρίας που γνώρισε πρόωρα πολλές από τις εκφάνσεις του πόνου, ως αποκύημα της απόρριψης.

«Η ελευθερία μου είχε τη γεύση της λύπης της...», μονολογεί σε άλλο σημείο των αφηγήσεων η Ανθή, καθώς οδηγείται μέσα σε κόμα στο θάνατό της. Το ψυχογράφημα σε δυο παράλληλα επίπεδα είναι συγκλονιστικό και για τις δυο γυναίκες. Σαν μια κατάθεση σιωπής στο μέγα θέμα της απώλειας.

Έφη Βενιανάκη

«Υπάρχει αυτή η μερίδα ανθρώπων που τους είναι αβάσταχτη η απώλεια. Κατοικούν ρημαγμένοι στο σώμα τους, σέρνουν τη ζωή τους, έτοιμοι να κάψουν και να καούν, σαν στοιχειά μπεινοβγαίνουν στην καθημερινότητά τους, αλλά συνομιλούν με βλέμματα και σιωπές...», γράφει διά μέσω της Ανθής, καθώς εκείνη εγκαταλείπει τη ζωή.

Προχωρώντας σελίδα τη σελίδα πάσχιζα να θυμηθώ κάτι που είχα διαβάσει παλαιότερα: «Το σκάφανδρο και η πεταλούδα» του Ζαν-Ντομινίκ Μπομπί (Εκδόσεις «Ψυχογιός»), ένα ακόμα συγκλονιστικό βιβλίο για τη ζωή και τον θάνατο.

Ναι, η Έφη Βενιανάκη έγραψε ένα συγκλονιστικό βιβλίο.